

Ἡ Διοίκησης τοῦ Κράτους
καὶ οἱ θεοὶ μὲ τὸ χαβὰ τους.

Κάθε μέρα τακτικά
κι' ἀπὸ δέκα φονικά,

Σκοτώνονται οἱ Ἕλληνες καταμεσῆς τῶν δρόμων,
χωρὶς νὰ συλλογίζωνται τὴν μάστιγα τῶν νόμων.
Σκοτώνονται μεσάνυχτα καὶ νιτάλα μεσημέρι
μὲ σίδερο, μὲ ρόπαλο, κουμπούρι καὶ μαχαίρι,
καὶ πάντα μάχας βλέπομεν πολλὰς ἐκ τοῦ συστάδην
καὶ σκοτωμένοι πρὸ πολλοὶ κατέρχονται στὸν Ἄδην.

Παντοῦ γενναίους βλέπετε γιὰ τὸν καυγὰ προθύμους,
τσακόνονται εἰς τὰ χωριά, τσακόνονται ἴστους Δῆμους,
τσακόνονται ὀλημερίς σὰν γάταις μὲ τοὺς σκύλους
καὶ οἱ ἐχθροὶ μὲ τοὺς ἐχθροὺς κι' οἱ φίλοι μὲ τοὺς φίλους,
παντοῦ ἀνοίγει πόλεμος, παντοῦ βροντᾷ τουφέκι,
κι' ἡ δόξα αἱματόφυρτο γιὰ ἡμᾶς στεφάνι πλέκει.

Σκοτώνονται οἱ Ἕλληνες γιὰ θεοὶ παληοαδελαίς,
σκοτώνονται γιὰ ὀμορφαίς καὶ ἀσχημαίς κοπέλαις,
σκοτώνονται γιὰ τίποτα, σκοτώνονται γιὰ χάρι,
ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφὸ γιὰ μιὰ δεκάρα σφάζει,
σκοτόν' ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάνα,
καὶ θλιβερὰ τῆς Ἐκκλησίας σημαίνει ἡ καρμπάνα.

Ἐστὴ Σουηδία εἰς τὴν γῆν τῶν πάγων ἐκεῖ πέρα
ἴσθην πόρτα κάθε φυλακῆς ἀσπρη γελᾷ παντιέρα,
σημεῖον πὼς ἴσθην φυλακὴ κανεὶς δὲν ἔχει μείνει,
καὶ ἔλοι μὲ ἀγάπη ζοῦν κι' ἀδελφικὴ εἰρήνη.
Δελτίον Ἀστυνομικὸν δὲν βλέπουνε ἴσθην μάτι,
κι' οἱ ἐπιστάται φυλακῶν ἔχουν πολὺ κεσάτι.

Κι' ἐδῶ ἴσθην γῆ τοῦ ἔρωτος, ἴσθην γῆ τοῦ Παρθενῶνος,
ποῦ ἔπρεπε χωρὶς καυγὰ νὰ φεύγη κάθε χρόνος,
μὲς ἴσθην λιπακάδας τῆς χρυσῆς καὶ τῆς ζωῆς τὴ χώρα
ἢ φυλακαίς γεμίζουε κάθε στιγμή καὶ ὄρα.
Καὶ ὅσοι ἀπ' τῆς φυλακῆς καρμιά ἡμέρα βγαίνουν
σκοτόνουν ὄμορον εἴρουε καὶ πάλι ξαναμπαίνουν.

Ὡ Ἕλλην τῆς πολιτικῆς, τῶν λόγων, τῶν ἀέρων,
ὄπόταν ἀπὸ εὐτελεῆς ἐρεθισθῆς συμφέρον,
σκοτόνεις καὶ σκοτόνεσαι ἀτρόμητος γιὰ χάρι...
ἀλλ' ὄμως δταν ἡ πατρις ἴσθην ὄπλα σὲ φωνάζει,
ὦ! τότε γίνεσαι λαγὸς καὶ μὲ τ' αὐτὰ σκυμμένα
μὲς ἴσθην καλάθια κρύβεσαι καὶ φεύγεις γιὰ τὰ ξένα.